

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Kdo je kriv?

Notarjem v Ljutomeru imenovan je na mesto gospoda Šlambergerja, ki se je preselil v Kranj, notar Julius Thurn, ki je služboval dozdaj nekaj let v Logatci na Kranjskem in od katerega po dosedanjem njegovem delovanju ne smemo upati nobene podpore slovenskemu narodnemu življu. Nasprotnikom našim se bode družil, in tako smo izgubili v Ljutomeru z gospodom Šlambergerjem trdnega soboritelja, njegov naslednik pa množi vrste onih, ki nastopajo zoper Slovence ne samo kot zatiralci slovenskega jezika v javnem življenju, v uradih, šolah itd., ampak tudi kot oškodovalci in morilci gmotnega gospodarskega blagostanja našega domorodnega ljudstva. Prav v namen gospodarskega okrepčevanja Nemcev in ponemčenih Slovencev med Slovenci vzdržujejo „Südmarko“ in druga društva ter s tem težijo gospodarske težave vernemu Slovincu ter mu hujšajo boj za živež in obstanek narodni in gospodarski.

Tako smo prišli torej v Ljutomerskem okraju na slabši položaj, kakor že v zadnjem času tudi po drugod vsled viadnega postopanja pri imenovanju državnih uradnikov in drugih oblastnikov. Zakaj pa izgubivamo postojanko za postojanko na Štajarskem? Na to vprašanje iščimo odgovora!

Že zdavno smo prepričani Slovenci, da nam vlada vkljub več kot 30letnej veljavi državnih osnovnih zakonov in z njimi zagotovljene ravnopravnosti ne da in ne dovoli v dejansko izvršitev enakopravnosti naše ničesar drugega, kar jej izsilimo v trdem boju.

Večni boj imamo z vlado. V vsakem boju pa zmagaže oni, ki ima močnejše boritelje in umnejše voditelje. Voditelji in prvoboritelji naši

so naši poslanci. Tem je narod naložil braniti in varovati koristi njegove v vsakem oziru in povsod. Vso hvalo moramo vedeti nekaterim naših poslancev. Pogrešamo pa složnega delovanja vseh slovenskih poslancev v vsaki zadevi naroda našega. Žalibog, da se nekateri naši zastopniki ne zavedajo važnosti vsakega javnega službenega mesta za Slovence in da ne porabljajo svojega vpliva, da bi med Slovenci zasedali javna službena mesta vseh vrst in stopinj močje, ki so naklonjeni Slovincem. Naši poslanci se premalo združujejo in premalo nekateri izpolnjujejo dolžnost svojo, katera pripada naravno celemu parlamentu tako, kakor vsakemu poslancu posebej, t. j. nadzorovati državno upravo in skrbeti, da državna uprava varuje in pospešuje koristi volilcev. Ker se poslanci ne združujejo v izvrševanju dolžnosti svoje, obračati postopanje vlad (t. j. državne uprave) na korist volilcev in izbiranje javnih opraviteljev in uradnikov v državnem gospodarstvu, ki so še večjega pomena kot v zasebnem oskrbovanju imovine, ker ravno državni in drugi javni činovniki oskrbujejo blagor in pogubo mnogih prebivalcev, ljudi celega okraja, okroga, dežele, države, zato se vlada, ki nam daje ravno samo to, kar ji izsilimo, ne ozira na zahteve posameznih poslancev.

Presojevati in — soditi nečemo danes dalje ravnanja nekaterih poslancev, ki se ne zavedajo dosti svojih nalog. Zahtevati pa se nam zdi potrebno, da izberejo vsi slovenski poslanci izmed sebe odbor, ki bode zasledoval osebnostne zadeve v državni upravi na Slovenskem Štajarskem, Kranjskem, Primorskem in Koroškem, ter tudi v središču vlade na Dunaji. V ta odbor pa se morajo izbrati gospodje, ki imajo dobro voljo in sposobnost za delovanje v njem. Osebnost po

hlepnost nekaterih ne sme veljati, sebičnost pa seveda še manj. Ravno to poletje smo žalostno opazovali, da delajo včasih poslanci eden brez drugega in celo tako, da si nasprotujejo. V to ne spada samo nesrečni kranjski prepir, ki toliko škoduje veljavi in politični moči slovenske delegacije kot poklicane zastopnice celega Slovenstva nasproti vladi in drugim narodom; temveč celo na Štajarskem smo videli, da ne podpira poslanec poslanca.

Vlada pa za to ve, da ne najde združenega upora in napora vseh Slovencev ter nas potiska ob steno!

Tako ne sme iti dalje!

Krvavečega srca omenjamo še pri tem malomarnosti Maribora, ki je pred tridesetimi leti vodil štajarske Slovence, zdaj pa v njem spi slovensko politično društvo ter se ne zbira nikoli, še udnine ne pobira; — slovenski otroci v Mariboru morajo hoditi v nemške šole, kjer zavirajo po svedočbi nemških učiteljev napredek nemških otrok, slovaščino pa pozabijo tako, da se s svojimi roditelji ne razumejo več, za Slovenstvo pa so izgubljeni. To je rakova rana popolnoma razjedajoča mariborsko Slovenstvo in ne ozdravi jo v današnjim razmerah sicer dober, pa brezvspešni nasvet „Slov. Gospodarja“ naj slovenski stariši otroke izven šole slovensko čitati in pisati učijo. To je pomagalo še začetkom in v prvi polovici tega stoletja; zdaj se živi v dobi brzovanja in dalekoslova ter v čisto drugačem bojevanju za bitje in obstanek oseb in narodov.

Narod, ki ima šolo, ima bodočnost! To naj pomislijo mariborski gospodje, in skrbeli bodo za slovenske šole v Mariboru!

Slovenski poslanci pa, stoječi na poveljskem mostu narodne ladije slovenske, morali

LISTEK.

Vojna 2000. leta.

Fantastična povest A. Boruma. Iz ruščine poslovenil Zaplaninec.

Vojaki so pripravili puške, prešlo je ravno pol minute, in mesto prasketanja, ki sem ga pričakoval, se je mahoma razdalo le sičanje, nalik izpuščanju para iz stroja. No moje vprašanje mi je Saver pojasnil, da oni ne streljajo s smodnikom, temveč z nekim plinom, ki se zgosti malone v trdočo in se kot tak shrani. Neprijatelj ima po njegovem mnenju čisto gotovo posebne tope, ki bruhajo zgoščeni zrak; leti vlačijo vase vzduh, zgoščajo do najskejših mej in zatem, z močjo najsilovitejšega viharja, ga mečejo na sovražnika.

„Izdelovanje teh še nikjer ne poznatih topov“, je omenil Saver „se drži v najstrožji tajnosti; večina naših višjih častnikov je skeptična do njih; samo general Vizer pa še nekaj specialistov motrijo to stvar resno.“

Med tem je naše streljanje napravilo vidno malo učinkov: rdeče ter zelene luči sovražnikov so i nadalje migljale in nedvojbeno vedno bolj in bolj približevale se nam.

Postalo je neprijetno od neprestanega svita po zraku letelih krogelj, ki so vdarjale v nasipe ter barikade iz električnih vozov.

Med vojaki razlegali so se zdajci kriki, ječanja ter preklinjanja, kar je pričalo, da jih mnoge nevidne kroglje zadevajo.

Sedli smo zopet v svoj voz ter zdrdrali na drug kraj bitke, na veliki hrib, kjer je že stal s svojim štabom general Vizer.

Tu, kakor i preje pri mojem prvem srečanju z Vizerjem, so bila narejena vprav taka aluminova prikritja. Sicer se je teme hriba potapljalo v nepredornem mraku, dočim so v podnožju njegovem električna solnca razsvetljevala bojno polje daleč naokolo na vseh krajih.

Vsled tega električnega svetila je bilo vidno, kako so se nešteti broji sovražnika, jednako mravljiškemu roju, v neskončnih razpredelkih premikali čez vrhove hribovitega pogorja ter se spuščali v dolino, ki jih je ločila od nas, da bi tudi bili z nami odločilen boj.

Zatem smo do cela jasno videli, kako neprijatelj hiti za prikritja, kako potaka s seboj obilico nekih nam neznanih, polovnjakom sličnih predmetov. Vsi, ki so se nahajali v našem glavnem prebivališču, so se vznemirili, ne vedoč, kaj to pomeni; večina je vsejedno prišla konečno do sklepa, da tisti polovnjaki niso nič drugega,

nego prenesljiva prikritja. Z njimi hočejo brzkone okrepiti tisti kraj ravnine, da bi celo pred samim naskokom imeli prikritje.

Po številjenju generalnega štaba, nas je čakalo delo s 300.000 armado; ako se leta dvigne z vso svojo veličino, bode težko našim vojakom odbiti naval. To se dopustiti ne sme. General Vizer, ogorčen zbok svojih prejšnjih nevspehov, je zaukazal pristopiti k raketom.

In brže, kot bi čakale baš tega povelja, javile so se raketne baterije, ljudje so zabili v zemljo kole in vtaknili v obroče neke čudne patrone po obliki zelo slične smotki, a dva vatla dolge. Ognjeni rep, navadno spremljajoč raketo za časa njenega letenja, je bil tu jedva viden ter je hitro ugasnil, čeprav je žvižganje ter sičanje pričalo jasno, da še raketa vedno leti.

Saver mi je kaj podrobno razložil, da je smodnika, ki dela raketi rep, v njej samo toliko, da jo nese čez mejo našega vojaštva, a tam zunaj na sovražnikovi strani že ne deluje več smodnik, ki je zgorel, a v silo stopi zgoščena ogljikova kislina; hitrost rakete se poveča, in ob enem s tem se izpremeni njena pot; z neizredno hitrostjo leti leta navpično nad zemljo, a strupeni plini, koje izpušča pri tem, delajo tako omamljivo na bližnje, da ljudje obnemorejo ter konečno niso sposobni za boj. Ko pade slednjič

bodo — vsi — marljivejšje čuvati naše koristi in paziti na nje povsod; v dosego namena se najtesneje družiti, v družbi pa zopet deliti vsakemu svoje delo!

Zadača je velika, obstanek naš! Zato pa v kraj z malobrižnostjo, na branik, na boj, — to pa vsi!

Vedeti pa je treba, da je boj za narodne koristi slovenske tudi boj za gospodarski in gmotni blagor Slovencev! Vsak naroden (jezikoven) vspeh donaša tudi materialne koristi, narodnopolitične izgube, škode in nesreče so ob enem gmotne!

Ne več „mol“ ampak „dur“!

Jesen je tu, tista dolgočasna dōba izmed štirih letnih časov, ko jame padati ovenelo listje raz drevja in grmovja. In v takem trenutku vsiljuje se človeku nehoti resno premišljevanje ne samo vsakdanjih socialnih nego tudi — političnih razmer.

Boj za vsakdanji kruh in za življenje bje človek trpin na tej prevare polni zemlji, in vsako živo bitje ga bje, v naravi sami vrše se procesi, ki tajnostno delujejo in čistijo materijo od zmesi, v samostojnih državah pa bjejo boj narodi za svoj obstanek, in zlasti tisti narodi, ki so od narave in usode uvrščeni mej slabotnejše krilo te velikoštevilne svetovne armade.

Različen je ta boj, kakor so različne države in narodi, ki v njih prebivajo!

Narod, ki se je smel prištevati že v pričetku svojega življenja mej močnejše, se lahko uspešno bojuje proti manjšim, da je le energičen, trezen in dosleden v svojem bojevanju, o pravičnosti niti govoriti ne treba. Zlasti velja to o današnjih resnih časih, ko povsodi „vre“. „Moč je pravica!“ umevajo nekateri narodi dandanes gledé boja, vse drugo jim je postransko sredstvo, da se le ideje njih programa uresničijo, malo jim mar kakim potom, li poštenim ali krivičnim, zadovoljni so tudi — s krivico.

Vse to smo avstrijski južni Slovani pozno spoznali!

Od početka ustavne dōbe pa do danes bil je način našega bojevanja uprav pastirsko sramežljiv in ponižen. Kakor nezavedni brezpravni ljud vedli smo se naprav strastnemu sovražniku, zadovoljili se s srečo, da nas niso živih podušili, in pobirali tudi drobtinice z vladnih miz kot grozno velik dar za našo prihodnost! Slovencev boj se je bil do zdaj vedno v tistem siromašno intoniranem „molu“, ki odmeva pri žalostnih prilikah in pojavih vsakdanjega življenja. Mej tem pa je minulo že celih pet deset letij, in mi nismo deležni niti tolikanj ustavno zajamčenih nam pravic, kakor par laških naselbin v — avstrijskem Primorju!

Ali se še ne bomo streznili? Ali res ne vidimo in ne slišimo, kaj počno avstrijski Nemci in Italijani? Kaj hočemo v tistem političnem

„molu“ še vedno igrati ulogo beraških in nezrelih politikov, kakor smo jo igrali do zdaj?

V „molu“! Slovenci smo — ponižne duše! Kakšen ugled pa si hočemo pridobiti vendar z večnim moledovanjem? — Na dan z bojem in naša pesem naj se glasí v „duru“!

Mi smo državljani, kakor vsi drugi, ki nam stopajo na tilnik! Mi državi plačujemo davek v krvi in denarju, a ona ne skrbi za naše življenje in obstanek, ter dopušča da se nas uničuje in zatira po uradih in šolah! To moramo uvideti in razumeti! Dobro! Vedi torej vlada, nemštvo in italijanstvo, da imamo dovelj tega turškega preziranja.

Brezpogojno si ne damo več na tilnik stopati. Ustavnih pravic hočemo biti deležni povsod in vedno, in zahtevali jih bodemo odslej tem resnejše in odločnejše, čim drznejše jih zahtevajo zase Nemci in Italijani. Nobenega sporazumljenja več z nami, nobenega premirja. Avstrijski Slovenci nismo ničle in material dober le za kak — jarek. Boj na celi črti in pesem naša glasila se bo odslej — v „duru“!

Celjske novice.

(Cesarica Elizabeta †.) Povodom pogrebnih ceremonij na Dunaji bile so pretečeno soboto, t. j. 17. t. m. vse prodajalnice v našem mestu od 3. do 6. ure popoldne zaprte. V vseh cerkvah začelo se je ob 4. uri zvoniti z vsemi zvonovi, ljudstvo pa je opravljalo po cerkvah tihe molitve.

(To pa vendar ne gre!) Skrajna netaktnost naših zagrizenih oblastnj blišči se te dni po vogalih celjskih ulic. Tam je namreč pribita zahvala presv. cesarja „Mojim narodom“ — samo v nemščini! Ali nismo mar tudi celjski Slovenci cesarjev narod? Ali nismo tudi mi čutili in še čutimo s svojim cesarjem globoko žalost? Kako si drznejo potem oblasti, ki so bile poklicane cesarjevo zahvalo razglasiti vsem njegovim narodom, isto obelodaniti le nemškemu narodu v njegovim jeziku, narodu, ki pri nas nima takorekoč niti domovinske pravice, nego le koncesijo! Ako dunajska vlada ne ve, graška noče vedeti, mora pa naša okrajna oblast vedeti, da smo tudi mi tukaj, ki ji tako prezirljivo postopanje nikdar ne dovolimo.

(Okrajni šolski svet celjski) je v svoji seji dne 19. t. m. vzel na znanje došle dopise; sklepal o stavbi nove šole v Petrovčih; imenoval učit. kandidatino iz Gorice gdč. Pavlo Mrovle za podučiteljico za Kalobje; odobril nekaj letnih računov ter razsodil nekatere pritožbe.

(Poročil se je) dne 19. t. m. g. dr. Vladimir Ravnihar iz Celja z gospodično Antonijo Sterlč, hčerko znane narodne rodbine v Zagorji. Mladi dvojici najsrčneje čestitke!

(Kontrolni shodi) v celjskem političnem okraju se bodo vršili: I. za neaktivno moštvo vojske naslednje dneve meseca oktobra 1. in 2. v Šmarji, 4. in 5. v Konjicah, 9. v Celji za mesto,

11., 12., 13. in 14. v Celji za okolico, 16. v Mozirji, 17. na Ljubnem, 19. in 20. na Vranskem, 22. in 23. v Trbovljah, 24. in 25. v Laškem. Naknadna kontrola bo 7. in 8. novembra v Celji. II. za neaktivno moštvo deželne brambe naslednje dneve meseca oktobra: 1. na Vranskem, 2. v Mozirji, 3. na Ljubnem, 9. v Laškem, 10. v Trbovljah, 16. v Šmarji, 23. v Konjicah, 24. in 25. v Celji. Naknadna kontrola bo 20. novembra v Celji. Pričetek je ob delavnikih ob 9. uri, ob nedeljah pa po prvi maši.

(Za zglasitev črnovojnikov), ki stanujejo v obsegu celjskega okrajnega glavarstva, je določen dan 6. oktobra. Zglasiti se imajo pri občinskih uradih vsi črnovojniki, ki so nekdanj služili v c. i. kr. vojni ali c. kr. deželni brambi, razven tistih, katerim je nesposobnost za službo v orožji potrjena v črnovojniški prehodnici. Kdor bi bil zadržan 6. oktobra se zglasiti, naj to opravi dne 21. oktobra.

(Krščansko-socialno politično društvo „Naprej“ v Celji) priredi v nedeljo, dne 25. kimovca t. l. ob pol 4. uri popoldan na Paki v gostilni na pošti, javen shod. Na shodu se bode govorilo o socialnem in kmečkem vprašanju, o delavski organizaciji in o raznih drugih važnih rečeh. Ker bode ta shod zlasti za kmetovalce in delavce velicega pomena, vabite se toraj da se ga prav v obilnem številu udeležite.

(Dr. Stepischnegg — obsojen.) „Kdor visoko leti, nizko pade.“ Znani Wolfov tast, imenovan tudi „Janez od Skale“ itd., ki nosi svojo vedno razburjeno glavo tako visoko, da misli, da sme prezirati mestne, deželne in državne zakone, zamotal se je enkrat pošteno ter — telebnil na tla. Ob priliki izleta „Triglava“ v Celje, prevzel je vodstvo nočnih capinov ter jih vodil od kraja v kraj v boj proti Slovincem. Ko je videl, kako mu ta pijana druhal sledi na migljaj, domislil si je, da poskusi isto tudi s policijo in orožniki. Ko je namreč zvedel, da so par podrejenih mu „kozličev“ zaprli, prihrul je nad policijskega stražnika ter zahteval pojasnila. Ko se mu je povedalo, da sta najhuša pobalina neki Trafenig in Plauz (obsojen zaradi onih izgredov na 4 dni zapora) aretirana, zahteval je, da se ju izpusti, ter kričal: „Das ist eine Schweinerei, dass man Deutsche arretiert“ — „to je svinjarija, da se zapira tudi Nemci!“ Stražmešter, svest si svoje odgovornosti ter znajoč, da nima Stepischnegg nikake pravice ga izpraševati, kaj šele osorno in zapovedujoče kaj zahtevati, podučil ga je mirno. To pa je Stepischnegga tako razkačilo, da je začel očitati stražmeštru pristransko (!) postopanje, o katerem da se je v občinskem zastopu že večkrat govorilo, in čemur bo napravil konec sedaj on. Celjska policija in pristranost — da, toda komu v prid? Stražmešter napravil je ovadbo zoper Stepischnegga, za katero pa je sodnija še le sedaj slučajno zvedela. Dne 17. t. m. bila je javna raz-

v cilj, razsiplje karteče, a ob enem s pritiskom zraka razpoči, ali pa, — kakor v današnjem slučaju, ko se rakete mečejo v sotesko, kjer se skriva sovražnik, — ko pade na zemljo, razvije leta tako množino ogljikove kisline, koja se zbok svoje teže ne vzdigne z zemlje kvišku, da morajo vsi tam nahajajoči se vojaki zgoreti.

„Potem“ je nadaljeval Saver, „čez nekoliko časa, ko se zrak malo očisti, pridemo mi ter pomorimo v nezavesti ležeče sovražnike.“

A rakete so v tem nadaljevale svoje delo, pa tudi v drugih točkah bojnega polja se je stvar vidno približevala k razvitku.

Na nebu se je pokazala luna in oba sovražnika sta se požurila vidno, spraviti svoje vojake v red, predno to od človeške volje neodvisno svetilo posije dokaj možno na vso okolico. Bil sem strašno presenečen, zazrši velikansko množino bojevnikov, ki so se spuščali v sotesko, kjer je sedaj vladala grobna tišina. Zmaga se je kazala brezvspešna, in Vizer je dal optično znamenje k splošnemu napadu.

Najedenkrat je general zlobno udaril z ного ter razjarjen kriknil.

Brzobjavna vest daleč spredaj nahajajočega se poizvedovalnega oddelka, a morda i izdajalsko naznanilo iz sovražnega tabora, je dajalo vedeti, da je neprijatelj v soteski zanetil svoje polov-

njake ter razsipel živo apno, katero, združivši se hitro z ogljikovo kislino naših raket, je le-to naredilo docela neškodljivo; sovražnikova pehota prihaja med tem z nasprotne strani na holme, kamor je bila namenjena i naša armada. Potem je prišla še vest, da od vstoka naglo drvi mnogobrojna neprijateljska konjica; no z naravnostnega pota je leta bila odbita z umetnim razletom udušljivih plinov, ki je bil napravljen doli ob vsi cesti.

Položaj je postal povsem neprijeten.

Vrniti nazaj, v boj odposlano vojsko — je nemožno. To bi značilo udati se naravnost sovražniku. Vizer, držeč se vsikdar moškega vojaškega gesla: „prsi ven!“ je i zdajci videl edino rešitev v nadaljnjem naskoku.

Bitka, ki se je bila sedaj na naši strani rebra, razsvetljena s polno mesečino, je migljala pred menoj kot neprestano izpreminjajoča se slika kalejdskopa. Ogromne množine ljudij so se streljale ter morale druga drugo pod neprestanim padanjem na vse strani letečih smrtonosnih krogelj.

Posadke so se zaganjale naprej in mahoma se umaknile znova nazaj; dolge bojne vrste so se mešale druga z drugo, in nad vsem tem je grmela zmes najrazličnejših zvokov: žvižganje

ter sičanje krogelj, stokanje ranjenih, kriki poveljnikov, šum razrušenih prikritij.

Samo nekaj se je še trdo držalo v mojem mračnem spominu: preteža, — že sam ne vem zakaj, — je bila očevidno na strani vojske generala Vizerja, in z znamenjem napovedana sovražna konjica se dosihdob ni bila pokazala.

Neprijatelj se je bil spet umaknil v sotesko in naša vojska je že dospela na gorsko pobočje, ko so se hipoma na sovražni strani pokazali nekaki čudni stroji, čijih loparji so se vrteli po zraku, kot oni pri veterinih mlinih.

Brž, ko so jih ustavili, nastalo je v zraku tulenje slično silovitemu viharju, in v jednom hipu so sprednje vrste naših vojakov popadale na vse strani, kakor od silovite burje, a njim so sledile i nadaljne vrste. Naprave so bile takoj podrte, vozovi razbiti na drobne kosce, a ljudje so se krčili po tleh ali celo plavali po zraku kot suho listje po vetru. V nekih trenutkih je bilo celo naskakujoče desno krilo uničeno: vojaki so ležali kupoma drug na drugem, ta s pohabljenimi udi, oni onesveščen, tretji povsem mrtev; rešili so se samo oni, kojim se je posrečilo vleči se v jarke in jame ter tako izogniti se burnemu učinku.

Ali tudi oni niso ušli svoji usodi.

prava, kateri se je „neustrašljivi“ nadpoveljnik celjskih fakinov oprezno odtegnil, ker je vedel, da kazni itak ne odide. Pustil se je prati po svojem zastopniku. Razprava bila je jako zanimiva, ter znova pokazala, kako gnjilo je v upravi, v kateri ima človek, kakor je Stepisch-negg, besedo „svetovalca“. Videli smo pa tudi kdo je edini provzročitelj vseh pouličnih nemirov v Celju ter kako tinjeva je služba javnega mirnega organa. Stražmešter, ki si je svest, kake posledice zna imeti zanj, ako zotoži „svetovalca“ Stepischnegga, pretrpeti je moral go tovo hudo ponižanje svoje osebe in službenega ugleda, da si je upal javno ponoviti, kako nič uveneno je bilo postopanje Stepischnegga. Povedal je, da je imel celo ono noč Stepischnegga glavni tabor slinastih potepuhov v kavarni Golič, od koder mu je vedno sledilo okolo 30 capinov kot „telesna straža“; toda namignil je le z roko, in celo krdelo je stalo kakor pribito, ko je šel on psovat stražo. Nek tukajšnji orožnik potrdil je isto kot priča ter odgovoril na vprašanje, za kaj je smatral one pobaline: „Za njegove somišljenike“ (Anhänger). Stepischneggov zastopnik se je pač sramoval povedati, kdo so bile te nočne pošasti, kajti besedičil je vedno o „ljudih boljših celjskih slojev“ (aus besseren Ständen). Ko pa se ga je vprašalo, kaj sta n. pr. aretirana Trafenig in Plauz, znal je le, da sta njih očeta v mestu, no, sinova — ta sta njiju sinova brez dela in poklica — takozvana postopača. Kaj zanimivo je bilo izpovedanje župana Stigerja in magistratnega vodje Fürstbauerja, ki sta morala pripoznati, da ni imel Stepischnegg nikake pravice v imenu občine nastopati, da je kot „Rechtsanwalt“ kosmato lagal, da bi se bilo stražmeštvo službovanje kedaj kritikovalo; sploh je iz njegovih besed in postopanja govorila le podivjana strast do Slovencev ter častilakomnost, pokazati svojim capinom, kako moč in vpliv ima njegova beseda. Ker se je Stepischnegg že enkrat spoza-bil, da je užalil javno stražo ter bil zato kaznovan, obsodilo ga je sodišče sedaj za to hudobijo na 150 gld. globe ali pa 10 dni zapora. Ubogi Wolf moral bo zopet raztegniti svoj mošniček naberačenih krajcarjev, ako noče, da mu bo tast — ričet zobal. Za naše razmere je ta razsodba kaj podučljiva. Kako opravičeni so naši opetovani klici, naj se celjsko policijo brže poddrži, ako nočemo doživeti tudi tukaj najgusnejše korupcije, ko bo dajal javni straži navodilo že Öchs ali Baloh. Začetek je storjen!

Cesarica Elizabeta †

Sprevod mrtve cesarice na Dunaj.

Dne 15. t. m. odpeljal je posebni vlak truplo pokojne cesarice iz Genove proti Dunaju. Na celem potu do Dunaja izkazovale so se pokojnici zadnje časti na način, ki je kazal, kako

do srca je ginjeno ljudstvo. Posvetne in cerkvene deputacije pričakovale so krsto cesarice na vseh postajah, zvonovi vseh cerkva so zvonili. Na dolgi progi pred Dunajem stali so ob železniškem tiru železniški uslužbenci z gorečimi bakljami v rokah, katere so v trenutku, ko je drdral mrtvaški voz mimo, povsili in ugasnili.

Prihod vlaka na Dunaj.

Dunajsko mesto ogrnilo se je vsestransko v žalno obleko. V svetilnicah celega mesta gorele so plinove baklje z visokim plamenom, električne luči bile so črno zavite. Na kolodvoru pričakovale so vojaške in najvišje civilne oblasti svojo mrtvo cesarico. Dvorni služabniki dvignili so krsto ter jo odnesli v dvorano na kolodvoru, ki je bila spremenjena v kapelo. Nad vse pretresljiv je bil trenutek, ko je cesar zagledal krsto z mrtvimi ostanki toli ljubljene soproge. Z obema hčerama pričakal je namreč sprevoz v predvorju dvorske cerkve. Ko se je zaslislalo votlo bobnanje, začeli sta nadvojvodinji glasno plakati. Cesar šel je globoko sključen in udušljivo ihtel krsti nasproti, objel je krsto jo poljubil ter ostal nekaj časa v objemu.

Pred pogrebom.

Bolj ko se je približeval tužni trenutek, ko se odvedejo zemski ostanki mnogo objokane cesarice, večje vznemirjenje je vladalo po stolnem mestu. Dasi se je imel vršiti pogreb še le ob 4. uri popoldne, vrelo je že na vse zgodaj dne 17. t. m. ljudstvo od vseh strani države, da si zagotovi prostor, od koder bo se dal gledati sprevoz. Za posamezne prostore pri oknih plačevalo se je po 100 gld., za jeden balkon plačalo se je do 500 gld. Na stotisoče ljudij zbralo se je k zadnjemu slovesu. Vsi evropski vladarji prisostovali so ali osebno ali po svojih dvornih zastopnikih. Ogrski magnatje z poljskimi plemenitši v svojih čarobnih oblekah, celo krdelo samih generalov ter tisoče dostojanstvenikov v žalobni opravi, vse to je napravilo mrtvaški svečanosti izvanreden utis.

Zadnji sprevoz v kapucinsko cerkev.

Točno ob 4. uri popoldne vzdignili so štirje dvorni lakaji v dvorni cerkvi krsto s cesarico ter jo nesli na mrtvaški voz, pred katerega je bilo vpreženih osem parov vrancev. Sprevoz začel se je pomikati proti kapucinskemu samostanu. Pred sprevozom je jahala eskadra konjice, neposredno pred krsto stopala sta dva dvorna komisarja, dva služabnika dvorne kapele, jeden s križem, drugi s škropilnico, dva dvorna kapelana ter dvorni župnik. Na vsaki strani so korakali po štirje dvorni lakaji, in štirje dečki plemiči z gorečimi bakljami. Na desni strani je šlo šest gardov-arcirov ter šest gardov-trabantov, na levi pa šest ogrskih telesnih in šest gardov konjenikov. Za vozom je stopala avstrijska in ogrska garda, stotnija pešcev ter eskadra konjenikov. Zamolklo so zadoneli bobni, vojaška za-

stava se je nagnila do tal pred mrtvo cesarico. Tisoče in tisoče ljudstva odkrilo se je kakor na povelje, zavlada le grobna tišina le pridržano in glasno ihtenje je bilo slišati iz cele neštivilne množice. Ko so nesli krsto v cerkev, stopal je pred njo kardinal nadškof dr. Gruscha z vso dunajsko duhovščino. Cela cerkev je bila prevlečena znotraj s črnim suknom, tudi tla so bila črno pregrnjena. Krsto so postavili na katafalk blizu cesarjevega klečalnika. Ko je zadonelo tisto tužno cerkveno spevanje „Miserere“, jokati sta začeli obe nadvojvodinji glasno, kar je tudi cesarja premagalo, da so ga zalile solze. Po zopetnem blagoslovljenju, vzdignili so krsto, da jo poneso na kraj večnega počitka. Prvi za krsto je stopal zopet cesar, ki se je povrnil še le po četrtni uri, močno objokan. Krsta pokojne cesarice bo stala na strani rajnega sina Rudolfa. S tem je bilo dovršeno zadnje poslavljenje, zadnji pozdravi milijonskih vernih avstrijskih podanikov napram svoji nepozabni cesarici. Rosnih očij vzdihnili so pač vsi prisotni, ali na svojih domih, v duhu: Večni pokoj, preblagi vladarici!

Oporoka cesarice.

Pokojna cesarica je imela dva grada. Grad Laniz je zapustila hčeri nadvojvodinji M. Valeriji, grad „Ahlleyon“ na grškem otoku pa hčeri nadvojvodinji Gizeli Bavarski. Oporoko je imela cesarica napravljeno že dlje časa ter se je gledé te previdnosti opravičevala napram svojcem: „Človek ne ve, kaj se mu lahko zgodi nepričakovano.“

Sočutje cesarju.

Od vseh svetovnih vladarjev, od vseh avstrijskih dež. vlad, oblastnij, uradov, društev itd. prihajalo je toli grozno skušenemu vladarju vsak dan na tisoče brzojavnih sožalk. Cesar je odpiral vsako brzojavko posamezno lastnoročno, ter večkrat vskliknil: „Edina tolažba so mi še moji verni narodi“. Ker vendar ni mogel vse poedince zahvaliti, izdal je dne 16. t. m. po svojem ministerskem predsedniku, grofu Thunu, skupno zahvalo, glasečo se:

Mojim narodom!

Največja, najgrozovitejša nesreča je zadela Mene in mojo hišo.

Moje žene, krasú Mojega prestola, zveste družica, ki mi je bila v najtežjih urah Mojega življenja tolažba in zaslomba, s katero sem več izgubil, nego mi je možno izreči — ni več. Strahovita usoda Jo je otela Meni in Mojim narodom.

Morilčeva roka, orodje brezumnega fanatizma, ki si je postavil za smoter uničiti obstoječi družbeni red, se je vzdignila zoper najplemenitejšo izmed žen ter v slepem, neomejenem sovraštvu zadela srce, ki ni poznalo nobenega sovraštva ter je bilo samo za dobro.

V brezmejni bolesti, ki pretresa Mene in Mojo hišo, vzpričo nezaslišanege čina, o katerem se zgraža vesoljni omikani svet, seza v prvi

da sta se okolu mene vrtela po zraku tudi Vizer in Saver ter njegov sluga.

Jaz sem vsekakor hitro došel na površje. Strašna teža v glavi, moreča mi doslej možgane, je zdajci — zginila.

Ozrl sem se okoli. Pred menoj je Vizer, no ne general, temveč oni Vizer, ki sem ga poznal pred sto leti; on je pazno gledal name in si radostno mel roki. A Saver . . . no Saver ni bilo; mesto njega je poleg mene stal moj bivši sluga Ivan, ki mi je služil pred sto leti, a mesto Saverjevega strežaja sem videl našega polkovnega zdravnika. Tam vstrani, kdo je tam? Nili Ho Maho prišel iz svojega podzemeljskega stanovanja? Ne, to je naš ljubeznjivi hišni gospodar župnik.

„Kje sem?“ se mi je nehote zvil, in oziraje se, sem bil spoznal svojo sobo v župnikovem domu.

„Hvala Bogu, naposled se je le zavedel!“ sem zaslislal radostni vsklik svojega Ivana.

„Da, čas je!“ je dejal poluglasno doktor; „mrzlica je bila silna, in že me je skrbelo. Da, jako zanimiv slučaj. To se pravi, povem vam, nevarnost je bila nedvojbená.“

Malo po malo sem prišel zopet k sebi. Vse kar sem bil doživel v sto letih, je bil zgolj

težek sen, trajajoč nekoliko ur. Ivan, — kakor so mi potem pravili, — vznemirjen vsled moje dolge odsotnosti, me je šel iskat ter me našel sredi prepadov, v globokem nemirnem spanju. Pokušal je bil zbuditi me, ali zaman; videč, da se vrši z menoj nekaj slabega, stekel je domov ter privedel k meni Vizerja in zdravnika. Poslednji je iz početka domneval, da sem bil vinjen, pri daljnem preiskovanju je spoznal, da se gre tu za rastlinsko zastrupljenje, ker je tudi v moji roki našel zmečkane jagode. Resnično, one debele jagode; koje sem bil povžil zraven črnice, so bile tako imenovane „vranje oči“, ter so bile strupene.

Prinesli so me domu v siloviti mrzlici in v popolni nezavesti; potem sem se malone zavedel ter nekoliko pomiril, no potem sem znova zgubil zavest in začel blesti.

Naposled prebudivši se, sem brzo okrevail in že drugi dan sem se poprijel službenih dolžnostij.

Naš doktor doda, kadar se spomni tega dogodka, vsikdar:

„Da, veste li, to je čudno zanimiv slučaj!“

„Nu,“ odvrnem jaz vselej: „na vsak način sem videl več zanimivega, nego vi.“

(Konec).

Jedva so smrtonosna orodja ostavila svoje razrušujoče delo, prikazala se je nedaleč, kakor roj skakajočih kobilic, posadka jezdecev, drvečih naravnost k onemu mestu, kjer se je ravnokar vršil poraz. Konjska kopita so jela daviti mrtve in žive, a sablje ter kopja jezdecev so sekale pa prebadala vse, kar je le količkaj še kazalo življenja v sebi.

Bliskoma naglo je priletela ta konjica, in s tako baš hitrostjo se zopet skrila, kakor hitro je proti njej nastopila še čila vojska.

A smrtonosni stroji so z nova zamahali s svojimi krili, zopet je burni sunek v nekaterih hipcih uničil ogromni del zemlje z vsemi živimi bitji, a konjica je spet pridrvila dovršiti svoje usodno delo.

Mi smo kar odrveneli od strahu, gledaje s holma na naš poraz. General Vizer je slednjič obupal.

„Evo, veselite se!“ je vskliknil britko: „glejte uspeh vaše brezbriznosti za orodje, delujoče s stisnjenim zrakom. Leta nas zdajci uničuje.“

A stroji so se med tem pomaknili naprej, in mahoma sem začutil, da me je zgrabil silovit veter in me zasukal po vzduhu. V polunezavestnem stanju sem mogel še vsejedno zapaziti,

vrsti glas Mojih ljubljenih narodov lajšaje k Mojemu srcu.

Ponižno se klanjajoč božji volji, ki Mi je vsodila toliko in tako nedoumno nesrečo, moram Previdnosti izrehati zahvalo za neprecenljivi zaklad, ki Mi je ostal: za ljubezen in zvestobo milijonov, ki ob uri trpljenja obdajajo Mene in Moje.

V tisoč znamenjih, iz bližnjih in daljnih krajev, iz visocih in nizkih krogov, se je izražala bolest in žalost za pokojno cesarico in kraljico. V ginljivem soglasju se razlega tožba vseh o neizmerni izgubi kot zvesti odmev tega, kar preveva Mojo dušo.

Kakor Mi spomin Moje iskreno ljubljene soproge ostane svet do poslednje ure, tako Ji je postavljen v hvaležnosti in češčenju Mojih narodov neminljiv spomenik za vse čase.

Iz dna Svojega od žalosti potrtega srca Se zahvaljujem vsem za to novo poročstvo preudanega sočutja.

Ako morajo tudi utihniti slavnostni glasovi, ki bi se imeli razlegati to leto, vendar Mi ostane spomin na brezštevne dokaze udanosti in gorkega sočutja najdragocenejši dar, ki sem ga mogel sprejeti.

Skupnost naše bolesti ovija novo, presrčno vez okoli prestola in domovine. Iz neizpremenljive ljubezni Svojih narodov ne zajemam samo ojačenega čuta dolžnosti vztrajati v določenem Mi poslanstvu, ampak tudi upanje, da se Mi to posreči.

Molim k Vsegamogočnemu, ki Mi je poslal toliko nadlogo, naj Mi dá še moči izpolniti ono, h čemur sem poklican. Molim, naj biagoslovi in razsvetli Moje narode, da najdejo pot do ljubezni in slege, ki naj jih osreči in oblaži.

V Schönbrunn, dne 16. septembra 1898.

Franc Jožef s. r.

Spodnje-štajerske novice.

(Osebnost.) Premeščena sta sodna pristava Viljem Kronasser iz Marenberga v Ptuj in Fran Jagodič iz Kozjega v Slov. Bistrico. Za sodne pristave sta imenovana avskultanta gosp. dr. Martin Šribar za Kozje in gosp. dr. Otokar Kočevar pl. Kondenheim za Marenberg.

(Himen.) Dne 28. t. m. poroči se gosp. dr. Karol Chloupek, praktični zdravnik v Šoštanju, z gospodično Miciko Torizer iz Varaždina.

(Posojilnica v Vojniku) lepo napreduje ter zvršuje svojo nalogo: slovenski denar zbirati v slovenskem zavodu in slovenskim prosilcem pomagati hitro in s kolikor mogoče malimi troški. Zraven teh dveh nalog pa ima ta posojilnica še tretjo: pridobiti namreč v slovenski Vojnik dobrih slovenskih obrtnikov ter jim priskrbeti dobra in ceno stanovanja. V ta namen kupila je te dni od g. Fr. Uratariča veliko prostorno hišo na glavnem trgu. Tu bo sedaj vojniški „Narodni dom“ slovenskih obrtnikov. Upamo, da z naprej ne bo treba slovenskim kmetom in tržanom pometati pragov nemčurskih obrtnikov, kjer se navadno zraven slabega in dragega izdelka dobi še polna ušesa neprebavljivih nemčurskih in protiverskih čenč in zabavljanj.

(Nadučitelj Koschutnig) na slovenski šoli v Vojniku, odgojil je svojega edinega otroka (13letno hčerko) tako lepo po naukih, katere je v svojem govoru pri letošnji uradni učiteljski konferenci v Celji razvijal, da je res pravo veselje. Učitelj v šoli nobenega ne pozdravi, pač pa te in druge mirne ljudi ne cesti oblaja z „Heil und Sieg“. Ta pozdrav pa ponavlja z vso močjo tolikokrat zaporedoma, da si ga mora človek zapomniti, če je tudi trde glave. Po šolskih prostorih hodi okitena s hrastovim perjem! To vam je vzgleden učitelj in oče!

(Občinski odbor v Velenji) je jednoglasno sklenil, da pustijo tržanje v znak globokega sožalja viseti črne zastave raz hiš mesec dni.

(Proti laškim delavcem) napravili so tudi delavci pri gradbi železniške proge Velenje Dravograd demonstracije. Zbrali so se namreč dne 14. t. m. ter šli z avstrijsko zastavo spredaj po celi železniški progi; kjer so naleteli na laške delavce, vzeli so jih seboj ter kričali „Živela Avstrija!“ „Proč z Lahoni!“ Nesreče ni nobene, kar z veseljem beležimo.

(Iz Gomilske) Različnosti. Iz šolskega poslopja visi mogočna zastava žalostinka v znak velike želosti, katera je zadela našo prevzvišeno Avstrijo. Tudi župan in poštar obesila sta enake zastave. Za petek napovedana je mrtvaška maša za dušo presvitle ranjke. — Hmelj ima letos dobro ceno, samo škoda, da se ga ni pridelalo več. Plačuje se 1 q à 150 gld. Tudi sadje je po nekaterih krajih dobro obrodilo, posebnost tam, kjer toče ni bilo. Kupci prav pridno povprašujejo za jabolka. Plačujejo jih po 1 q à 450 gld. vendar še to ni prava cena, ker je ovočja primeroma letos malo. Kmetje, ne tresite, ampak obirajte sadje!

(Iz Rečice.) Letno zborovanje naše podružnice sv. Cirila in Metoda bilo je imenitno, vsaj gledališnega odra še nismo tukaj imeli. Igra se je posrečila popolnoma; odlični gostje so se vsi pohvalno izrekli, kmetje pa čudili, da se je dalo kaj takega prirediti. Malo je bilo posestnikov, najbrž jih je flus odnesel na Hrvaško, — upamo, da pridejo do prihodnje veselice nazaj, — le zavednejši rodoljubje so ostali doma. Pri zborovanju govorila sta domača čč. gospoda prav iz srca, veselih napitnic pa je bilo brez števila. Pevce je dobro izvežbal delavni g. V., štruklje pa mojstersko kahal g. T., katerega bomo jako pogrešali v Rečici. Gostje iz bližnjih in daljnih krajev so se pozno poslovili od nas z obljubo: „Prihodnjič zopet!“ Hvala prisrčna za obisk! Pridite torej v naš naroden trg, kjer ni niti ene nemškutarske duše, v trg, kjer biva vedno bratska sloga in mir. Kdor nasprotno trdi, sploh Rečice ne pozna. K podružnici pristopilo je mnogo podpornih in pravih udov in eden ustanovnik. Le podpirajte nas, šlo bo krepko naprej, in dobili bomo še več ko 45 gld.

(Požar.) V nedeljo, dne 18. septembra t. l. ob 11. uri po noči začelo je goreti pri posestniku J. Kramar v trgu Rečica veliko gospodarsko poslopje; zavarovano je bilo za 500 gld. Tukaj je bila na licu mesta spretna požarna bramba rečiška z dvema brizgalnicama. Z veliko hitrostjo prihiteli sta brizgalnici iz Nazarja in Pobreže. Skupni moči se je posrečilo ogenj takoj omejiti in pogasiti, ker so bila v veliki nevarnosti tikoma stoječa poslopja. Od meseca maja t. l. bilo je tukaj v bližini po pol ure daljave že pet požarov, zadnji bil je še le pred jednim tednom v Ljubiji pri Mozirji.

(Pri Sv. Frančišku v Savinjski dolini) obhajala je šola dne 10. t. m. jubilejno slavnost. Po maši je govoril šolski vodja, g. Jos. Fišer v šoli zbrani mladini o pomenu cesarske slavnosti, na kar se je peljalo učence na slavnostni prostor. Tam je govoril kaj lepo ud krajnega šol. sveta, g. Iv. Časl. Otroke se je tudi primerno pogostilo. Za prireditev te redko-lepe slavnosti prispeli so razven učiteljstva največ g. Jvan Štiglic, načelnik krajnega šolskega sveta in že imenovani g. Iv. Časl.

(Omamila jih strela.) Dne 19. t. m. šla je Jera Kopušar še z dvema ženskama na Ljubnem iz polja. Med potom ušari strela v njih bližino ter omami vse tri, da so popadale na tla. Drugi dve se kmalu zavesti ter odvedeti nezavestno Kopušar. Medicinac g. Jos. Goričar iz Mozirja spravil je tudi njo k življenju.

(V Lučah) so priredili dne 11. t. m. jubilejsko veselico, katere se je udeležila šolska mladina z učiteljstvom, mnogo nad sto doslužnih vojakov s cesarsko zastavo ter mnogo drugega ljudstva. Slavnostni govor je govoril gosp. učitelj Zemljič. Toda, ko je bilo veselje do vrhunca prikipelo, oglasila se je britka žalost. Ob 4. uri popoldne prišla je še le pretresljiva novica o umoru cesarice, kar je hipoma razgnalo mlade in odrasle od slavnostnega prostora.

(Trbovlje.) „Katoliško delavsko društvo v Trbovljah“ ima dne 25. septembra t. l. ob 3. uri popoldne v gostilni gospoda Antona Volavšek a svoje mesečno zborovanje. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Iz Dola) se nam poroča o cesarski jubilejni slavnosti, katero je obhajala šolska mladina dne 22. avgusta pri ondotni podružnici, 700 m visoki cerkvi sv. Jurja. Po slovesni sv. maši začela se je veselica pri ozaljšnem cesarskem kipu na trati pred cerkvijo. Pozdrav je govoril načelnik krajnega šolskega sveta, gosp.

Podmenik, slavnostni govor pa gosp. nadučitelj A. Gnus. Mladina je prednašala „Cesarjeva podoba“, pela, deklamovala ter se veselila. Mladinoljubi priskrbeli so, da se je mladino primerno pogostilo, pri čem sta si stekla največ zahvale krištofski župan g. K. Šunta in nadučiteljeva soproga.

(V Dolu) imajo vse javne in večina zasebnih hiš razobešene črne zastave. Dne 14. t. m. daroval je ondotni župnik č. g. A. Fischer iz lastnega nagiba mašo zadušnico za pokojno cesarico. Pri maši sta mu stregla domač kapelan, č. g. Lajnšič in šentjederški provizor, č. g. R. Vaclavik. Vdeležilo se je maše mnogo občinstva, občinski odbor, krajni šolski svet, učiteljstvo, požarna bramba v Hrastniku, uradniki kemične tovarne itd. Po sv. maši odposlal je župnik sožaljno brzojavko v imenu župljanov. Občinski odbor in krajni šolski svet sklenila sta takoj, storiti isto potom okr. glavarstva v Celju.

(Okrajni odbor Šmarje pri Jelšah) kakor tudi vse občine tega okraja, nadalje „Slovensko kat. polit. društvo v Slatini“ in vseh 10 občin svetokriške nadžupnije (rogaški okraj) so vže odposlale izraz sožalja in sočustvovanja nad izgubo Nj. Vel. presvitle cesarice — c. kr. okraj. glavarstvom v Celji in Ptui s prošnjo, da ista to poročajo službenim potom presvilemu cesarju.

(Na Planini) neguje umetno nemškutarijo, najbolj ondotni kramar Schescherko, ki je imel slepo srečo, da je odložil svoj kramarski koš baš tam, kjer je največ zagovednih ljudi, ki so si ga izvolili celo za župana, za „aukmana fajerbera“ itd. In sedaj ima mož ponos in oblast, liki petelin na smetišču. Kajpak, da je vse nemško na pošti, v obč. uradu, pri pož. brambi, sploh ves trg na zunaj, dokler tržanom ni treba nemškega govoriti. Kot obč. slugo potrdil je svojega hlapca, ki niti spisov svojega gospodarja brati ne zna, kaj še le umeti. Tako je nedavno preklicaval: „Se vam da na znanje, da bo dne 18. t. m. v Montpreis hamstok, bo peršu pecirskauhman gor iz Brešč“. No, Montpreis, ti korakaš, pa kam?

(V Pišecah) so obhajali dne 31. m. m. cesarsko slavlje, na katero je prišla šolska mladina z učiteljstvom, stariši in mnogo gostov. Pred mašo pridigoval je č. g. kapelan oziraje se na vladarsko petdesetletnico. Popoldne zbralo se je staro in mlado na slavnostnem prostoru na pripravnem travniku. Slavnostni govor je govoril g. nadučitelj A. Kokot. Pozneje so stopali na oder mladi deklamovalci in deklamvalke. Veselo mladino se je obilo pogostilo, najpridnejši dobili so velike cesarske podobe, katerih je daroval 50 ondotni rojak, gosp. Umek, trgovec v Brežicah. Hvala mu iskrena! Vrh tega je dobil vsak šolar po jedno knjižico „Naš cesar Franc Josip I“, katerih se je nakupilo za darovani denar. Posebno zaslugo za razveseljevanje in pogoščevanje mladine so si pridobili g. Fran Gerec, trgovec in njegova soproga ter župan g. Martin Volavšek. Hvala vsem!

(Učiteljstvo slovenjegraškega glavarstva) je hudo ogorčeno nad ondotnim vodjem gosp. Zoffom. In to pač opravičeno! K letnemu okr. učiteljskemu zborovanju došel je pač vselej njegov prednik ali poslal vsaj svoj pozdrav. Gosp. Zoff je moral vedeti, da ima letošnje zborovanje poseben patrijotičen namen, kajti se je isto poklonilo, kakor drugod, cesarski 50letnici. To je moral tedaj vodja okr. glavarstva znati, ako mu je sploh znano, da imamo letos v Avstriji jubilejno leto. Vendar se je povabilu odtegnil pod jako čudno pretvezo, češ, pričakovat je šel svojo — taščo. Jako uzoren zet mora biti ta Zoff, ako mu je galantnost napram tašči več nego stotine vernega, podrejenega mu učiteljstva, več nego — cesarski jubilej. Potem pa še naj jadicuje, da se mu podrejeni slojevi odtujujejo, da se mu ne skazuje spoštovanje in udanost, ako obrača on vso ljubezen, skrb in naklonjenost le svoji — tašči.

(Iz Podvina pri Ptuj) dobili smo poročilo o jubilejski slavnosti, kar pa, kakor skoro pri vseh drugih enakih poročilih, ne moremo dobesedno prinesti, ker nam manjka prostora. K lepi slavnosti, katero je priredilo ondotno bralno društvo, je mnogo pripomogel g. Polanec, celovski bogoslovec, kateri je tudi govoril jednat

in navduševalen slavnostni govor. G. dr. Brumen iz Ptuja je govoril kaj pomeni za slov. kmeta odprava tlake, robote in desetine. Oba gg. govornika je zbrano ljudstvo burno hvalilo. Veselica se je zvršila nad vse lepo, ter prinesla razven razvedrila tudi mnogo tako potrebnega poduka našemu kmetu. Konečno je g. Polanec nabral 12 gld. za družbo sv. Cirila in Metoda.

(Pri Sv. Tomažu nad Vel. Nedeljo) prodajajo trgovci izključno le takozvane „Bauernbund“ uzigalice, celó sam narodni trgovec Skrlec ima le iste. Radi bi znali, kateri prorok je zasejal to novo zvižajo, slovenske kmete slepiti. „Bauernbund“ ni nič mnogo boljše nemško društvo nego „Südmark“ ali „Sulferajn“ in naroden greh je, kdor le daruje vinar za tako budalost. Naše uzigalice so edino le one družbe sv. Cirila in Metoda; zahtevajte povsod le take, bauernbundarske kakor vse druge pa zavračajte, naj si omahljivi trgovci sami zažigajo ž njimi pipe.

(Zavedne občine.) Občinski uradi Studenice, Brezje, Hrastovec, Modraže, nadalje v Ivanjcih, Očeslavcih in v Ivanjševcih odposlali so prošnje za slov. univerzo v Ljubljani, za nadsodišče v Ljubljani, za enakopravnost slovenščine na naših železnicah ter za slovenski poštni pečat in slovenske napise pri pošti v Ivanjcih. Zadnjo prošnjo sta tudi še podpisala župni urad v Negovi in ondotni krajni šolski svet. Čast vsem!

(V Mariboru je umrl) dne 11. t. m. 98 let stari Jakob Bancalari, jubilaran tajnik bivše c. k. okrožne oblasti v Mariboru. Bil je ud premnogih dobredelnih in patrijotičnih društev. Vkljub skoraj stoletni svoji starosti obiskoval je redno vsako jutro ob 6. uri slovensko cerkev v mariborskem predmestju, zvečer pa zahajal v kratkočasne družčine na kegljišču. Bil je tudi pravičen Slovenec. N. v m. p.!

(Dva morilca na smrt obsojena.) Dne 18. t. m. je obsodilo porotno sodišče v Mariboru Franca Marin in Lovrenca Kukovec, oba iz ormoškega okraja, v smrt na vislicah, ker sta ubila v noči 3. julija t. l. na grozodejen način Franca Šori iz Polanc in Franca Bec iz Vratislavcev. — Marina je zagovarjal g. dr. Pipuš, seveda slovenski, pri čem se je pokazalo, da skoraj polovica porotnikov ni razumela slovensko ter so jih morali takoj odsloviti. Žrebanje takih porotnikov je pri nas potrjena nepostavnost, in vendar se še zgodi. Nemški listi hudo obrekujejo dr. Pipuša, ker je enkrat razkril te zastarele krivice. Kritikujejo njegov zagovor, češ, da je govoril „novoslovenščino“, katere ni nikdo razumel. Morda so bili odslovljeni porotniki staro-slovenščine zmožni?

Poštne zadeve.

Slovinci, na branik za svoj jezik in narodnost!

V Št. Petru v Savinjski dolini ima tamkajšnji c. kr. poštni urad nemški pečat z napisom: „St. Peter im Sannthale“. Ravno tak napis se nahaja na poštne vozu. Ta pečat in samo nemški napisi v čisto slovenskem kraju je nečastni ostanek prejšnjega nemškutarskega občinskega odbora in njegovega župana, slaboznanega slovenožrca Lenkota. Vselej, ko vidimo po cesti drdrati ta voz z nemškim napisom, in ko vidimo na pismih in drugih pošiljatkah iz Št. Petra pečatni odtisek: „St. Peter im Sannthale“, vselej se nehote spomnimo slovenskega pregovora: „Kjer oselleži, dlako pusti!“ Nemškutarskemu županu Lenkotu so zavedni šentpeterčani lani izpodmaknili županski stolec, toda oslove dlake, ki je raztresena po Št. Petru, še niso čisto pometli. Od novega občinskega odbora torej upamo, da ne bode te dlake več trpel niti v občinskem uradu niti na pošti, temveč da bode stopil na branik za slovenski jezik na svoji pošti ter vložil po „Domovini“ prošnjo na trgovsko ministerstvo za slovenski poštni pečat in za vse napise v slovenskem jeziku. Jezik vsacega naroda se zrcali v govorici, knjigi, spisih, časopisih in po napisih. Napisom je treba še toliko večjo važnost in vrednost pripisovati ker so javni in dajajo krajem lice narodnosti.

Občina Sv. Peter je štela 1890. leta 1219 prebivalcev, ki so rodod sami Slovenci, naj imajo torej tudi njihove hiše, uradi in sploh ves

okraj čisto slovensko lice. „Materna beseda je jasno ogledalo vsacega ljudstva!“

C. kr. poštni urad v Juršincih t. j. pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah ima na svojem poštne pečatu tudi slovenski napis Juršinci. Nadejamo se da so tudi napisi zunaj in znotraj poštne urada v našem jeziku. Prosimo v tej zadevi poročila! Vse pošte po slovenskem morajo imeti slovenske napise in naši občinski uradi naj skrbé, da dobé vsi naši kraji slovensko lice, še le tedaj nas bodo drugi spoštovali. „Kdor se sam ne spoštuje, je podlaga tujčevi peti!“

C. kr. poštni urad na Gomilskem ima na svojem poštne pečatu samo slovensko ime Gomilsko; toda to je le slučajno! Nemški Miha namreč ni znal tega imena ponemčiti, tako nam je v tem slučaju moral pustiti, kar je naše. Upamo, da se nahajajo napisi na ondotnej pošti tudi v slovenskem jeziku in ako se varamo v svoji nadi, naj se nam blagovoli doposlati resnično poročilo za naš poštni referat.

Gg. narodnjaki pri Sv. Miklavžu nad Ormožem, v Muti na Dravi, pri Sv. Lovrencu nad Mariborom, v Poljčanah in v Zgornji Polskavi so udano prošeni, naznaniti nemudoma uredništvu „Domovine“ ktere politične občine spadajo cele in katere deloma v zgorej našeta poštna področja, nadalje kakšni so napisi, tiskovine, vrednotnice itd. na teh poštah in morebitne nerednosti in nepostavnosti sploh. Posvetite ta mali trud kot darilno zrno za svoj mili slovenski jezik po pregovoru:

„Ako Bog hoče, boš iz plevela stoterni sad žell!“

Druge slovenske novice.

(Cesarjeva zahvala.) Njegovo c. in kr. apostolsko Veličanstvo je vsled razpisa Nj. Ekselence c. kr. ministerskega predsednika kot ministra notranjih stvari ddo 1. septembra letos št. 6927 blagovolilo najmilostneje dovoliti, da se 472 na županskem shodu zbranim slovenskim občinskim predstojnikom za poslano udanostno brzojavko sporoči Najvišja zahvala.

(Imenovanja.) Za sodne pristave so imenovani gg. avskultantje: Ivan Toporiš in dr. Juro Fajfar za Črnomelj ter dr. Juro Polenšek za Vipavo. Premeščeni po so gg. sodni pristavi: Albert vitez Luschan iz Kranja v Ljubljano, Franc Peterlin iz Črnomlja v Kranj ter Franc Rekar iz Vipave v Radoljico.

(Krščansko socijalna delavska zveza) preložila je svojo slavnost na prihodnje leto.

(Italijanskih delavcev) odšlo je s Kranjskega vsled zadnjih demonstracij okolu 1500.

(Črevljarska produktivna zadruga v Ljubljani.) Po prizadevanju in vspodbudi župana Hribarja je ustanovitev iste osigurana.

(Slovensko gledališče v Ljubljani.) Letošnja gledališčna sezona pričela se je dne 21. t. m. s sliko iz življenja „Omikanci“, spisal Viktor Leon.

(Osebnostna vest.) Za okrožnega zdravnika na Brdu je imenoval kranjski dež. odbor Čeha Karola Linhart.

(Mrtvega so našli) dne 19. t. m. posestnika Antona Plešic iz Sore na cesti.

(Črna zastava na — Triglavu) bila je povodom tragične smrti presv. cesarice Elizabete obešena na tem orjaku.

(Dolenjska železnica.) Osebnosti in tovarni promet v III. četrtletju je precej živahen, pa ne dosti bolj od lanskega; upati, še bolj pa želeti je, da bi se že odprl izvoz prašičev s Hrvaškega. Če se promet v obče ne oživi in pospeši, bo bilanca koncem letošnjega leta imela zopet žalostni rezultat, da bo — dežela morala primankljaj vsled garancije doplačati. To so menda izredne dobrote te železnice za — Kranjsko deželo! 60.000 gld. je že šlo — v vodo!!

(Značilno.) „Deutsch-oesterr. Lehrerzeitung“ je prinesla novico o žalostni smrti naše presv. cesarice edino le s temi besedami „Kaiserin Elisabeth tod.“. Ni dolgo še temu, ko sta na Dolenjskem v nekem šolskem okraju oba c. kr. okrajna šolska nadzornika ta list učiteljstvu priporočala. Kam pridemo, ako bodo taki listi pri Avstrijcih v milosti?!

(Tat v cerkvi.) V Krški župni cerkvi je dne 16. t. m. tat ulomil v tabernakelj in ukradel iz njega ciborij ter sv. hostje razmetel pred altarjem po tleh.

(V Postojini) so zaprli zasebnega uradnika Kollerja, iz Reke, ker je kričal „Živelá anarhija“.

(Velik požar.) V Kanalski dolini na Koroškem je pogorela v noči 17. t. m. Volčja vas. Zgorelo je 40 hiš in cerkev. Siromaštvo je grozno veliko.

(Za notarja v Železni-kaplji) je imenovan trd Nemec Valentin Schwarzl, da si je ves okraj slovenski. Vedno hujši udarci! Notarsko mesto v Ljutomeru je dobil — Nemec, mesto sodnika v Marenbergu — Nemec, notarijat v Železni-kaplji zopet — Nemec. V par letih znamo priti po takem vladnem zistemu precej daleč!

(Slogino šolo v Gorici) je vendar moral prevzeti goriški municipij; ta bo od sedaj slovenska šola. Vpisalo se je že nad 500 slovenskih otrok.

(Slovenski dež poslanci goriški) so se v toliko udali, da se pač udeležijo prvih sej, v katerih se izrazi sožalje ob smrti cesarice ter se sklene udanostna adresa na cesarja, da pa bodo v ostalem vztrajali na dosedajnem stališču. — V prvi seji, dne 19. t. m. predstavili so se vsi slovenski, pozneje tudi italijanski poslanci novemu knezu in škofu Missiji. Deželni glavar govoril je o tragičnem udarcu v vladarski rodovini; govoril je samo italijanski, le par stavkov je prebral slovenski. Staro znamenje!

(Roparski umor.) V Podgori pri Gorici so našli pretečeni teden umorjenega in oropanega Ljubljancana Friškoviča, ki je bil uradnik v ondotni papirnici. Morilec je nek Italijan iz Brd.

(Maščevanje Lahonov.) Na celem Primorju razvnel se je nepopisen srd nad Italijani. Prišlo je tu in tam do burnega izražanja te jeze, tako v Trstu in bližnji okolici. Toda, kako se maščujejo laški junaki za prestani strah tam, kjer si ne upajo nastopiti z nožem in kamenjem? Ne ljube jim slovenske naselbine poskušali so odstraniti s tem, da je hotela neka italijanska trojica zastupiti vodovod v Nabrežini s cijankalijem. Zlobneže so prijeli ter zaprli. Isto je nameravala šestorica tržaških lahonov pri vodovodu na Greti. Zopet novo orodje tega mačjega zaroda.

(Demonstracije zoper Italijane v Trstu in okolici) so ponehale. Brez povoda se ni nikjer demonstrovalo, niti se storilo kaj občutnega, vendar bo imelo za demonstrante zlih posledic, ker so jih mnogo zaprli. V Nabrežini se je streljalo na zbirajoče iz neke lahonske hiše, kar je seveda že itak razburjene še bolj razkačilo. Povsod se je poslalo po cele stotnije vojaštva. V Devinu napadlo je okolu 200 demonstrantov laško šolo „Lega nazionale“ ter močno razdajalo poslopje. Vso krivdo bo prenašati seveda Slovincem, dasi je dokazano, kako so demonstrirali Furlani proti Italijanom.

(„Der Süden.“) Ravno smo prejeli 6. štev. edinega glasila v nemškem jeziku za koristi hrvatskega in slovenskega naroda, izhajajočega na Dunaju. Tudi ta številka ima prilogo. Vsebinska je zopet jako zanimiva in bogata. List „Der Süden“ so, kakor znano, ustanovili gg. državni poslanci hrvatskega in slovenskega naroda ter zastopa odločno koristi in težnje imenovanih dveh narodov. A mimo tega bori se ta časopis dosledno za slovansko vzajemnost, koja nam jamči, da se bodo naši narodni idejali prej ali slej vendar izpolnili. List „Der Süden“ ima pa tudi nalogo, da na temelju resnice in prava seznanja tuji svet z našimi odnošaji in težnjami, ter da pobija neresnico, katero o nas vedno razširjajo neprijateljski nam časopisi židovsko-nemški, mažarski itd. Odkriva pa tudi grozne krivice, ki se nam in Hrvatom godé. Od nas je odvisno, da zagotovimo obstanek temu neustrašenemu sobojevniku na publicističnem polju, ter da mu podamo tudi sredstva za ojačenje in potrebni razvoj. Na Slovenskem je še v mnogih imovitih rodbinah, v kavarnah, gostilnah itd. nemških, Slovincem in Slovanom sploh protivnih listov. Odstranimo ta židovsko-nemški otrov in naročimo se na list „Der Süden“. Ta list izhaja 1. in 15. vsakega meseca z obilno in zanimivo vsebino. Ker se mogó še številke od

meseca avgusta prejeti, znaša naročnina do konca leta samo 1 goldinar. Uredništvo in upravnštvo je na Dunaju I. Plankengasse 4.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se snide v ponedeljek, dne 26. t. m. Posamezni klubi strank imeli so že te dni medsebojna posvetovanja. Tudi desničarske stranke so se dogovarjale že pretečeni ponedeljek, njih načelnike sprejel je celó sam Thun, vendar se je hitelo zatrjevati, da niso pogovori značili ničesar obveznega gledé prihodnjega postopanja, nego so bili le — pogovori med seboj, takozvane informacije. — Katoliška ljudska stranka namerava baje predložiti zahtevo za odpravo jezikovnih naredb. Zahtevati in predlagati nimajo zastopniki nobene stranke in narodnostij toliko nujnega in opravičenega, nego baš Jugoslovani, osobito pa še Slovenci. Toda splošno se že vé sedaj, da bodo govorili zopet le edino obštrukcionisti, dokler ne bodo začeli presedati, potem se parlament, kakor obično, — zopet zaključí.

(Ustanova Elizabetinega reda.) V spomin na preminulo blago cesarico je ustanovil cesar red za ženske, ki se imenuje Elizabetin red za odlikovanje zaslužnih oseb ženskega spola. Prva je dobila to novo odlikovanje grofica Sztaray, ki je bila na strani pok. cesarici v zadnjih trenutkih življenja. — To odlikovanje je namenjeno za dobra dela in požrtvovalnost.

(Upravna uradniških plač.) Državni zbor je že davno sprejel načrt za preosnovo plač državnim uradnikom. Že so obupovali, ko ni izišel ta zakon potrjen na cesarjev rojstni dan. Dne 18. t. m. pa je cesar istega potrdil. To veselo novico hotelo se je najbrže prihraniti za jubilarni dan 2. decembra, a ker odpadejo sedaj vse slavnosti, izišel je zakon, da stopi s 1. oktobrom t. l. že v svojo moč. Zvišanje plač znašalo bo za letošnje leto 3¼ milijona gld. Škoda le, da bo to zvišanje moralo utrpeti ljudstvo nižjih slojev najbolj občutno. V pokritje naraslih izdatkov naloži se namreč davek na sladkor, petrolej itd.

(V Zagrebu) se ustanovi francoski konzulat.

(Na Hrvaškem) je zbudilo splošno začudenje, kako si osmeli dunajska vlada poverjati ogrskemu ministerskemu predsedniku popolnoma notranje zadeve Hrvatov. Tako je bil na cesarskih zahvalnih pismih do svojih narodov podpisan le Banffy, kateremu se nalaga, naj ista oznani hrvaškemu narodu. Takemu preziranju nagodbenih zakonov mora se hrvaški narod z ogorčenostjo takoj upreti, sicer bodo hrvaški sovražniki res začeli kmalu nazivati Hrvatsko kot del Ogrske.

(Naglo sodbo v Galiciji) v okrajih Novi Sandec in Limanova so odpravili. Obsedno stanje ostane v kljub temu v nad 30 okrajih.

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) je prevzel upravo katoliškega biskupstva frančiškan P. Dušić od djakovskega biskupa Strossmayerja.

(Italijanska vlada) strogo prosveduje zoper vse nevšečnosti, ki so se pripetile Italijanom v Avstriji, osobito še v Primorju. Italijanski poslanik grof Nigra podal se je namreč k zunanjemu ministru grofu Goluchovskemu ter mu potožil o vznemirjanju italijanskega ljudstva. Italijanski konzul v Trstu hodil je celo precenjat škodo Italijanov v Nabrežino.

(Holandska kraljica napadena.) Ljudska domišljija je vsled umora naše cesarice povsod prebujna ter vidi atentate, kjer jih ni. Raznesla se je namreč vest, da je nekdo trikrat strelil na mlado holandsko kraljico, kar pa je vse izmišljeno. — Baš tako je izmišljen nameravan napad na italijanskega prestolonaslednika na poti na Dunaj.

(Poskušeni napad na žensko.) Soproga predsednika Zjedinjenih držav, Mac Kinleyeva biva v Clevelandu. Nedavno utihotapilo se je v njeno stanovanje neko dekle, ter jo nameravalo zabosti z nožem. Dekle so zaprli, pa zopet izpustili, ker se je dognalo, da ni pri pameti.

Dopisi.

Iz Laškega. Povodom velike jubilejne dirke v Žalcu je gospod c. kr. namestnik obiskal tudi Laški trg, kjer si je ogledal slovensko in nemško šolo ter urade. Laški trg se je oblekel v praznično obleko. Iz vseh hiš so razobesili štajarske, avstrijske in celó nižjeavstrijske deželne zastave, slovenske zastave pa ni bilo nobene videti. Prišel je ženin, a nespametni oče je skril svojo najlepšo, najdražestnejšo hčerko. Ta skrita najdražestnejša devica je bila žalibog zopet naša slovenska belo modro-rudeča zastava. Iz našega prepričanja, iz naše zavednosti, iz naše krvi je nastala, a Slovenci v Laškem trgu ne poznajo lastnega otroka, skrivajo ga ob vsakej slovesnej priložnosti kakor da jih je sram svojega lastnega pokoljenja. Ali morda mislijo Laščani, da slovenska zastava ni dovoljena? V pojasnilo jim bodi povedano, da so slovenske barve z najvišjim cesarjevim dovoljenjem (s cesarskim patentom) potrjene in torej dovoljene po vseh krajih koder bivajo Slovenci. Po zadnjem ljudskem štetju leta 1890. šteje Laški trg 798, danes gotovo 800 prebivalcev, med katerimi so samo tri družine nemškega, vse druge so slovenskega rodu. „Resnica je nebeška rosa; da jo ohraniš, pripravljaj jej čisto posodo!“ pravi naš slovenski pregovor in to neovrgljivo resnico bi bilo treba o obisku cesarskega namestnika okinčati s slovensko zastavo in na postavljenem slavoloku, ki je nosil nemški napis: „Sei gegrüsst!“ bi se bil moral nahajati napis: „Bodi nam pozdravljen!“

O svetelj birmi tudi niste djali resnice v čisto posodo. Milostljivega knezoškofa niste pozdravili z nobeno slovensko zastavo. Ono pri cerkvi na „maju“ so obesili fantje iz okolice. Ob šolske jubilejne slavnosti tudi ni bilo nobene videti; ob otvoritvi slovenske šole pred dvema letoma je sicer visela jedna trobojnica raz šolskega poslopja, a umaknili ste jo takoj, kakor hitro se je prisotni okrajni giavar nad njo spodtikal, ki nema pravice, od Njegovega Veličanstva dovoljenih slovenskih zastav preganjati. „Okoli in lice kaže vrednost device“ a skrita zastava Slovencev v Laškem trgu kaže, da je tam slovenstvo zeló omadeževano s predrznim nemškutarstvom. Kadar se pridrve nemški kolesarji iz Celja, takrat jih pozdravljajo s „prajzovskimi“ zastavami, iz okenj jim mečejo cvetlice, a celó vzgojitelj mladine Karl Valentinič, nadučitelj na nemški šoli, jih sme spremljati po trgu ne da bi ga šolske oblasti na odgovor klicale. Spremljal jih je bil namreč široko korakajoč kakor kamela v puščavi z velikim šopkom v roki v jedrnatem tulčú: „Heul! Heul!“ Ob slavljenju 25letnice gasilnega društva so se razobesile „frankfurtarice“ ali prajzovske zastave itd. „Prajzovske“ zastave, s katerimi se dela pri nas propaganda za nemško cesarstvo si torej nemškutarski Laščani upajo razobešati, a slovensko misleči Laščani pa s slovenskimi zastavami ne upajo na dan. „Kdor se preveč poniža tega pohodijo!“ „Neumen je tisti tič, ki se sramuje svojega gnezda!“ „On kozo drži, da mu jo drugi molzejo!“ „Poučevati zaspanca je toliko kakor bob v steno metati!“ Tacih in jedrnatih pregovorov bi se dalo za Laški trg mnogo naštetí.

Vse drugače je ob jubilejni dirki izgledal Žalec, onde je bilo največ slovenskih zastav, kar je g. namestniku naznanjalo, da biva tam zavednost domá. V Laškem trgu je bilo slovenstvo zakrito in zatajeno, a v Žalcu je v svatovskem oblačilu pozdravljalo visocega gosta in vse vdeležence.

Od Sv. Jederti nad Laškim trgom. „Kadar osel riga sel ljudje smejejo“ pravi naš pregovor. Tako smo se smejali tudi mi, ko smo brali graško liberalno nemško tetko „Tagespošto“, v katerej šentjederški nemškutar, nadučitelj Šeligo hvali sam sebe in tisto svojo šolsko slavnost, v katerej so baje učenci šentjedertske šole deklamovali in peli nemške in slovenske pesmi. Temu nepoboljšljivemu odpadniku, rojenemu pri Sv. Emi pri Šmarji, torej ni dovolj, da se brati s celjskimi zagrizenci ala Rasch, Pellé itd. z laškimi renegati Amonom, Valentiničem, Horjakom, Drolcem, Bastom itd.,

da je svoje dni širil po fari slaboznanega volka v ovčji obleki, tako imenovanega „Kmetskega prijatelja“, da živi in prisega za ropotača Wolfa, da z izobraženimi ljudmi ne govori rad slovensko, temveč se vsiljuje s svojim „kuheltajčem“, ni mu dovolj, da je vzgojil svoje otroke v nemškutarskem duhu, temveč on hoče tudi šolske otroke ponemčevati. Radi bi pač vedeli, kaj ima tam gori v tistih laških hribih nemško petje in nemška deklamacija opraviti? Ravno to nepotrebno vsiljevanje nemškega jezika je krivo, da otroci v Šentjedertu slabo napredujejo in da je šola na nizki stopinji. „Vino-Wein, kaša Brein, lustig sein“ ta nemškutarska metoda še v šoli ni nikjer ničesar koristila, pač pa škodovala. Saj vidimo sad Šeligove vzgoje se po celjskih in graških ulicah in celo v Sv. Jederti v blatu valjati. Njegov sin je med celjskimi fakini proti Slovincem že večkrat rogovilil, starejšega njegovega sina je morala policija v Gradcu zapirati, ker je med nemškimi regovileži demonstriral proti vladi in slovanskim vojakom, a njegova hčerka poje v Šentjederti dunajske pamflete mesto lepih slovenskih pesmij, ki blažijo srce. Njegovi otroci širijo med znanci tako imenovane opozicijske razglednice in dopisnice nemškega „šulferajna“. To so torej sami krasni obrazi šentjedertskega renegatstva.

Sv. Ema pri Šmarji, je lahko žalostna nad svojim nepridipravom in Sv. Jedert nad Laškim se lahko sramuje teh nemškutarjev. Ne vemo kaj je zakrivil slovenski narod, da ga njegovi lastni otroci teptajo in zaničujejo, le hudoba je sposobna svojo mater biti in le norec brez pameti napada svojo kri. Vselej kadar čitamo v „Tagespošti“ poročila od Sv. Jederti, se nam dozdeva, da slišimo osla rigati, kar nas vedno s smehom posili. Toda vsaka reč ima svoj konec, zato mora tudi oslovo riganje vzeti konec.

Iz Lehna na Pohorju. (Cesarski jubilej našega tamburaškega zbora). „Pozno pridem, ali zato bom pa prej gotov“, reči moram tudi jaz z onim malomarnim kmetičem, ki je mašo vselej zamudil. Toda skrb, popolno zamuditi takšno slovesnost opisati, kakršna je bila dne 14. avgusta t. l. v Lehnju, ta skrb vedno drega mojo grešno vest, da se je naposled vendar moram izpovedati. Toraj poslušajte!

Okoli pete ure dne 14. avgusta začne se zbirati pri lepo okinčanej gostilni g. Orozel-na v Lehnju precejšna množica ljudstva. Lahko bi ga bilo še več, da ni to mično središče v tej dolinici tako oddaljeno od drugih zavednih krajev in navdušenih ljudij. Ali tej družbi velja črnogorski pregovor: „Malo nas je, toda smo junaci!“ S temi besedami moram pohvaliti vrle kmete v Lehnju, katerih pojedini se ne ustraši kupa nasprotnikov. Naj nam bojo vsem v vzgled!

V nalašč prirejenej in s cesarjevo podobo ter zelenjem odičenej utici se „utabori“ neka družba s čudnim, nam nekaterim neznanim „orožjem“. Čudili se pa tej novosti nismo dolgo, kajti kar na mah g. vodje je zadonelo na ušesa glasov brez števila in to v najlepšem soglasju.

Ne vem, kaj nam je pri tej glasbi bolj občudovati, ali trud vseh igralcev, ali marljivost mladih učenk, ali točnost odraslih z veseljem glasbe navdušenih, ali najprej in nazadnje neumorno delavnost g. vodje B. in tovarišev! Nismo šli poslušat vas zato, da bi vas hvalili, ali če je kje kaj hvalevrednega, to je pred vsem vaša marljivost? Uspeh nas je presenetil, kateri je bil gotova priča temu. Še le nekaj mesecev je, ko smo slišali od vas, da se vadite in sedaj tak napredek! Če zraven še pomislimo, da so igralci večina po uro oddaljeni, pa so vendar iz lastnega veselja do te stare slovanske godbe se mnogokrat potili v vročini k vajam, samo da bi s tem imeli v umetni družbi priliko slaviti visoki cesarski jubilej in buditi navdušenje za narodnost, ali ni ta trud plemenit?! — Če še zraven dostavimo, da je bila večina njih kmet-skih sinov in hčera, tako smem še enkrat hvaliti naš kraj, da ni še pokvarjen, še manj izgubljen! Družbo lehenskih tamburašev postavimo za uzor narodne navdušenosti in marljivosti za daleč na okoli, zlasti še zaspanej Ribnici.

Vspored je trajal blizu pet ur z majhnimi prenehljaji. Pač dosta truda za drobne in nenavajene prstke marsikatero drobno igralke! Med

odmorom je imel govor g. prof. Marin iz učiteljskega v Mariboru. Opisal je v kratkih in lepih besedah življenje in delovanje Nj. Veličanstva cesarja, kar je celej družbi napravilo jako prijeten utis. Nismo še zadnji, kadar je treba slaviti našega vladarja, pa tudi ne bomo, kadar bode treba braniti čast Avstrije! Vrlemu gospodu govorniku vsa čast na izbornu dovršenem govoru.

Ko smo po prijateljskem pogovoru se v poznej uri vračali na oddaljene domove, nas je spremljana sladka zavest, dotlej imamo še tako navdušeno ljudstvo, da, dokler nas še ne bo kmalu pozobala ošabna in požrešna ptujčeva pošast. Zatorej k sklepu kličem: „Bog živi cesarja in ohrani pod njega okriljem tudi naš pridni slovenski narod!“

Narodno-gospodarske novice.

Razstava in shod južnoštajarskih sadjarjev v Celji.

Razstava sadja, katero je priredila „Kmetijska zadruga“ v Žalcu dne 18., 19. in 20. septembra t. l. v Celji se je nepričakovano dobro obnesla. To je nam tembolj povdarjati, ker je bil čas za prireditve razstave jako kratek, tako kratek namreč, da se niti ni povsod prav vedelo, seli razstava priredi ali ne. Tudi agitacije za razstavo skoraj ni bilo nobene. Da se je pa vkljub temu to podjetje tako posrečilo, to nam je pa gotovo vesel dokaz, da so se naši sadjarji dovolj prebudili in da so se začeli za umno sadjarstvo prav močno zanimati. Oglasilo se je okoli 120 razstavljalcev iz vseh spodnještajarskih okrajev, kateri so v petih velikih sobah „Nar. doma“ svoje sadne pridelke na ogled postavili. Ti pridelki pa so bili res tako lepi in krasni, da so obiskovalce razstave kar očarali in marsikateri je dejal, da bi ne bil nikdar mislil, da zori pri nas tako zlahtno in izborno lepo sadje.

Ker bomo o tej razstavi še itak večkrat na tem mestu govorili, zatoraj danes samo povemo, da je isto dne 18. t. m. ob 9. uri zjutraj otvoril predsednik zadruga g. Pehani. S presrečnimi besedami je pozdravil vse navzoče, ter je dejal, da se je prva spodnještajarska sadna razstava priredila v proslavo cesarjeve 50letnice. V prepričanju in želji, da bi ta razstava umno sadjarstvo pospeševala ter vsem mnogo koristila, se zahvali vsem, ki so sodelovali ter zakliče trikratni „Živijo“ presvitlemu cesarju in izjavi, da je jubilejna sadna razstava otvorjena.

Obiskovalcev pa je bilo zlasti prvi dan toliko, da so bili vsi prostori prenapolnjeni. Pa tudi drugi in tretji dan je bila udeležba nepričakovano velika. Vsak pa se je kar zavzel, ko je zagledal prekrasno sadje, katero se je tukaj na ogled izpostavilo. Pri tej razstavi se je pa tudi vsak lahko prepričal, kako ugodna je naša zemlja in naše obnebje umnemu sadjarstvu in kako neizmerni so zakladi, ki so v tej stroki kmetijstva založeni. Zato pa tudi prav goreče in odkritosrčno želimo, da bi se naše ljudstvo po tej tako lepi in krasni razstavi za umno sadjarstvo še bolj vspodbudilo in ogrelo, in da bi znanprej še s tem večjo vstrajnostjo in gorečnostjo vzdigovalo predragocene zaklade, katere je Stvarnik v našo zemljo založil.

Ob enem se je z razstavo sklical tudi shod južnoštajarskih sadjarjev. Ta shod se je vršil v veliki dvorani „Nar. doma“ ob 10 uri dopoldne. Predsednik zadruga g. Pehani otvori shod ter iskreno pozdravi vse navzoče, ki so se v tolikem številu zbrali, da se posvetujejo, kako hočejo svoje delovanje v prosep sadjarstva v prihodnje vravnati ter poda potem besedo Francu Praprotniku, ki je kot slavnostni govornik takole spregovoril:

Sadno drevo je velik zalad, je zaklad neprecenljive vrednosti. Ono učka kaj visoko starost, trpi dostikrat po tri do štiri rode in ves ta čas nas neutrudno zalaga s svojim obilnim in zlahtnim blagom, katero ali doma porabimo ali pa za gotov denar prodamo.

Umno sadjarstvo torej pomnožuje v prvi vrsti, kakor malokatera druga rastlina blaginjo in srečo tako posameznikov, kakor celih narodov; bogati pridelki umnega sadjarstva so bili,

so še in tudi bodo močna in krepka podpora narodnega blagostanja. Zato pa tudi dežele, v katerih je sadjarstvo močno razvito, slovijo po vsem svetu radi svojega bogastva in svoje blaginje. Sadno drevo nam pa tudi olepša našo zemljo. Kako lep, prijazen in prikupljiv je kmečki stan, katerega krog in krog obdava sadno drevo. Kako prijazne so vasi, v katerih se bele hišice skrivajo v prijetno in dobrodejno zelenjavo sadnih dreves. Nasprotno, kako pusti in enolični so kraji, v katerih tvoje oko ne opazi sadnega drevja.

In kako bi pač moralo biti srce tistega, ki bi se v prijetni vigredi ne veselil cvetočih sadnih dreves, ki s svojo prijetno vonjavo napajajo zrak okoli sebe, ter so kot velikanski šopki, kakoršnih gotovo nobeden umetnik izdelati ne zna, razpostavljena po naših livadah. Še bolj pa mora tvoje srce radosti kipeti, kadar gledaš v jeseni sadno drevo, kateremu se vsled teže božjega blagoslova veje globoko proti tlom pripogibajo. V poletju pa si utrujeni od dela in zmučeni od vročine v hladni senci sadnega drevja kaj radi počijemo in oddahnemo. Kadar pa drevo od starosti in prevelike rodovitnosti obnemore, ogreva nam od mraza premrle ude ter nam daja še les za raznovrstna mizarska in strgarska dela.

Koder je dosti sadnega drevja zasajenega, tam tudi viharji, nevihte in hudourniki nikdar toliko škode ne naredé, kakor po krajinah brez sadnega drevja. Pri požarih sadna drevesa dostikrat zabranijo, da se ogenj prehitro ne razširi, da se tem ložje omeji, in da celih selišč ne upepeli. Ljubim tičicam pa sadna drevesa davajo varno zavetje.

Sadno drevo čisti zrak in obnebje, katero ostane bolj milo, zdravo in enakomerno. Pod sadnim drevjem se zemlja manj izsuši, kar zopet rastlinstva močno pospešuje.

Še imenitnejši bi rekel, je moralčen ali nraven pomen umnega sadjarstva. Kraji, v katerih umno sadjarstvo lepo cvete in se krepko razvija, so nam živi dokaz, da je tamkaj ljudstvo dovolj omikano tako na umu, kakor še posebno na srcu.

Do človeškega srca ima umno sadjarstvo čisto neko posebno dobrodejno moč. Kogar srce se je namreč navzelo veselja do umnega sadjarstva, tisti kaže v vsem svojem dejanju in nehanju neko milobo, rahločutnost in blagost, on je poln ljubezni do bližnjega, radosti in visokega spoštovanja do Boga in vsega stvarjenja. Človek, kojega srce se je za sadjarstvo navdušilo, ne bode nikdar iz zgolj preširnosti ali zlobnosti drevesa poškoval, lomil in izdiral. Kdor se pa ogiblje ene hudobije, ogiblje se navadno tudi vseh drugih. Tako je umno sadjarstvo tudi kaj močan jez proti raznim hudodelstvom.

Ljubezen do domovine ima v umnem sadjarstvu svojega najmočnejšega pokrovitelja. Marsikateri je že sam občutil, kako težko se je ločiti od dreves, katera je cepila in sadila nje gova roka! In kako ga boli srce, kadar ga okoliščine silijo, ta ljubljani kraj zapustiti! V komur pa se je ta ljubljani čut enkrat obudil, tisti goreče ljubi svoj dom; nanj je navezan, nanj priklenjen, zanj živi, zanj se žrtvuje in deluje. Z ljubeznijo do sadjarstva je tedaj ljubezen do domovine tako tesno zvezana, da si prve brez druge niti misliti ne moremo.

Zemlja, katero si sadnim drevjem zasadil, ima za te čisto drugo vrednost, nego jo je imela popred. Vesel ogleduješ lepo rastoča drevesa in dozdeva se ti, da bi rajše zgubil vse, nego ta ljubljani košček zemlje. Gotovo bodeš tedaj tudi tako ravnal in gospodaril, da ti tvoja zemlja ostane in ne pride v tuje roke. Umno sadjarstvo nas tedaj prav pogostokrat varuje gospodarstvene lahkorniselnosti.

Zatoraj je res srečna dežela, blagi in pridni so ljudje tamkaj, koder so vsi prostori s sadnim drevjem zasajeni.

Blagor torej tebi, slovenski deček in deklica, ako sta bila tako srečna, da se je v vajinih srcih že v prvi mladosti vnela ljubezen do sadjarstva! Še bolj blagor tebi, slovenski mladenič in dekle, ako bide v vaju plemenito in zlahtno, za sadjarstvo navdušeno srce. Koliko nedolžnega veselja bodeta pri njem užila! Mladenič sadjar ljubi svojo očetovo hišo in ne mara

za prazno posedavanje po krčmah in pohajkovanje pa soseski; še manj mu je za slabe tovaršije, katerih se skrbno ogiblje.

Trikrat blagor pa tebi, ljubi slovenski mož in žena, predragi gospodar in gospodinja, ako so vajina srca polna goreče navdušenosti do umnega sadjarstva!

Zagotovim vaju neizmerne sreče, kojoj bodeta vse dni svojega življenja pri njem uživala. Vajina zemlja donasala vama bode tisočeren sad, in vajina ljuba hišica bode, kakor bi stala v sredi prekrasnega raja. Zadovoljno vama bodo tekli dnevi življenja in pogled na okrog polnil vama bode srce z neizrekljivo radostjo. Vajino in vajine hišice ime zaslovelo bode daleč okrog in že za časa vajinih živih dni bodeta uživala vso čast in spoštovanje svojih vrstnikov in svojega časa, pozni potomci pa vaju bodo še leta in leta v hvaležnem spominu ohranili!

Če vse to dobro prevdarimo, tedaj moramo pač sprevideti, da bodemo domovini in narodu neizmerno koristili, ako se z vso marljivostjo poprimemo umnega sadjarstva, in ako isto vsak po svoji moči pospešujemo. Slovenska zemlja je sicer mala, vendar pa se po vsej pravici ponaša z naravnimi lepotami, kakoršnih drugod ni najti. Bodimo za to Bogu hvaležni, kažimo pa to hvaležnost tudi dejansko in storimo vse, kar zmoremo, da postane domovina naša še lepša, še divnejša, še veličastnejša; Dosegli bomo to, ako daes sklenemo brez odmora, brez vsega odlašanja zasajati sadna drevesa! Potem bodo zginili prazni prostori okoli naših selišč, izginile goličave in pusta rebra, izginila enoličnost potov in cest; naši stani, vasi, trgi in tudi mesta ogrnila se bodo v blagodejno zelenje sadnega drevja in vsa naša zemlja dobila bode zorno in cveteče lice prekrasnega sadnega vrta in srce vsakterega se bode veselilo milobe, divnosti in veličanstva sadnih dreves, ki bodo od severa do juga, od izhoda do zahoda krasila prelepo našo domovino.

Dobri Bog pa bode na delo naših rok razlil obilni svoj blagoslov. Prekoristnemu sadjarstvu pa bodo tudi v slovenski deželi zasijali veseli in radostni dnevi; ono se bode krepko in močno razvijalo ter se morebiti v prav kratkem času pospelo do tiste stopinje in veljave, katera mu po vsej pravici gre. Zemlja naša pa se bode v lepoti in krasoti lahko merila z drugimi naprednimi deželami, občna blaginja se bode povzdignila, čast in slava domovine in rodú našega pa se bode širila na vse kraje, širila daleč čez meje ožje naše očetnjave.

S tem svojim prekoristnim početjem bomo pa tudi najbolj ugodili visokim željam Njih. Veličanstva, presvitlega cesarja, kojega da primerno počastimo, smo se danes tukaj na posvetovanje zbrali. Njih. Veličanstvo namreč v svoji blagosti želi, da se 50letni jubilej obhaja v prvi vrsti tako, da se pospešuje splošne človeške koristi. Ako tedaj mi vsi, ki smo danes tukaj zbrani, trdno sklenemo umnemu sadjarstvu znanprej posvetiti vse svoje moči, in ako potem tudi vsi skupaj in vsak zase skrbimo, da se leti sklepi izvršijo, tedaj smo gotovo storili vse, kar smo sploh storiti zamogli, da se preblage želje cesarjeve tem preje uresničijo. Proslavili bomo pa tudi tako na prav izvanreden, pa vendar čez vse slovesen način svojega ljubega in dragega deželnega očeta in vladarja, kateremu kličemo prav iz dna svojih src:

Bog ohrani nam cesarja,
Krasne Avstrije vladarja!

Koledar.

Petek (23.) † Kvatre. Tekla, dev.; Zofija, dev. — Sobota (24.) † Kvatre. Marija D. rešit. jetnikov. — Nedelja (25.) 17. pobinkoštna. Marija de Sok. — Ponedeljek (26.) Ciprijan, m.; Justina, dev. — Torek (27.) Kozma in Damijan, mm. — Sreda (28.) Vencelj, kralj. — Četrtek (29.) Mihael, nadangelj. — Mlaj dne 30. ob 0 uri 16 min. zjutraj. — Solnce stopi v znamenje tehnice dne 23. ob 1. uri 39 minut zjutraj

Sejmi.

Dne 24. septembra v Arnožu, Remšniku, Slov. Bistrici, in pri Sv. Martinu pri Slov. Gradcu; dne 26. pri Sv. Trojici v Slov. goricih in v St. Jurju ob juž. žel.; dne 29. v Gleinstetnu, Marenbergu, Cmureku, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v Šoštanju, v Veržeju in na Vranskem.

Loterijske številke.

Trst 17. septembra 1898: 85, 26, 10, 82, 47
Linc „ „ „ 43, 4, 44, 34, 35

Slovo.

Ker mi je manjkalo časa, da bi se bil od svojih znancev poslovil, kličem tem potom vsem srečno in na svidanje! Ob enem naznam, da je za čas moje odsotnosti prevzel mojo službo pri g. dr. A. Praunseisu g. dr. D. S. Wienecke, američanski zobozdravnik.

(565) 2-1

Herman Peters
zobo-tehnik.

Celje, Ringstrasse 9.

Sprejemem slovenske in nemške steno-grafije veččega

uradnika.

Prednost imajo pevci.

Dr. T. Horvat
odvetnik v Ptui.

(266) 1

Konj turškega plemena,
tudi za ježo, 8 let star se proda po nizki ceni. Kje? pove g. **Peter Novak**
(267) 1 gostilničar v Slov. Bistrici.

Zahvala.

Od podpisanega krajnega šolskega sveta se vsem blagim dobrotnikom šolske mladine, osobito g. Rajmund Brataniču in g. Norbert Zanieru in drugim izreka najprisernejša zahvala, ker so pripomogli, da so se ob času jubilejske slavnosti šolarji pogostiti zamogli. Bog plati!

Krajni šolski svet Luče,
dne 20. septembra 1898.

Franc Dežman
načelnik.

Franc Zemljč
učitelj in vodja.

Naravni brinovec in borovničovec

prodaja

(269) 3-1

Franc Cvek

žgalnica v Kamniku (Kranjsko).

Zanesljiv vodja

v kamenolomih

ter tovarniški kamenarji

dobijo trajno delo poleti in pozimi pri

Ph. Knoch & Comp.

izdelovalnica cementa

(268)

Klein St. Paul, Koroško.

3-1

Kočijaža

z dobrimi spričevali, ki je zanesljiv pri konjih sprejme takoj

Peter Majdič

(270) 2-1

v Celji.

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje
v Londonu.

Filijala za Avstrijsko:

Dunaj, I. Giselastrasse 1,
v družbeni hiši.

Filijala za Ogersko:

Budimpešta, Frana-Jožefa
trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 31. dec. 1896 k. 157,805.340—

Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. decembra 1896 . . . 28,670.916—

Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar

posluje družba (1848) 339,497.900—

Med letom 1896 je bilo od družbe

izdanih 8654 police v znesku . . . 80,577.950—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju police in prijavi obrazci dobe se brezplačno pri generalnem zastopstvu v Ljubljani, pri GVIDONU ZESCHKO-tu v vili nasproti „Narodnemu domu“.

(236) 12

Rudolf Tabor

krojač

Celje, Gosposka ulica št. 5.

Priporoča se za izdelovanje oblek za gospode in dečke po najnovejših nošah.

Velika zaloga

vsakovrstnega modnega sukna ter izgotovljenih oblek za gospode in dečke.

Haveloki po najnižjih cenah.

Priporoča se za mnogobrojna naročila

Rudolf Tabor

(263)

krojač v Celji.

10-2

RAZGLAS.

Od okrajnega odbora v Slovenski Bistrici se razpisuje mesto okrajnega ubožnega zdravnika z letno plačo 500 gld. — Prošniki, kateri so slovenskega in nemškega jezika zmožni, naj uložijo svoje prošnje vsaj do 15. oktobra t. l. pri podpisaneu okrajnemu odboru.

Okrajni odbor v Slovenski Bistrici,
dne 9. septembra 1898.

(262) 2-2

Načelnik.

Kot trgovski vajenec

se sprejme nadarjen in zdrav deček iz dobre hiše, z izvrstnim spričevalom, pri trdki (255) 3-2

Kavčič & Lilleg

„pri Zlatorogu“ v Ljubljani.

Učeneza,

ki je dovršil meščansko šolo ali pa par razredov kake srednje šole, sprejme takoj v uk trgovina **Dragotin Hribar-ja v Celji.**

V najem se da takoj posestvo

„Hamer“

pri Majšpergu ob cesti iz Ptuja v Rogatec na Dravinji. Njive, travniki in vrt blizu 40 oralov so zraven gospodarskega poslopja in enonadstropne gospodske hiše (graščinice). Ob cesti je tudi mlin na 3 kolesa in nova žaga (cirkular), ki ima vedno obilno vodne moči. Žaga in mlin (249) se tudi posebej dasta v najem 5-2. Več se izve v konventu oo. minoritov v Ptui.

Lampijone

za razne veselice v vsih velikostih in oblikah po jako nizkih cenah, nadalje

sv. podobice fino izdelane

s slovenskim napisom priporoča čast. duhovščini novomašnikom in učiteljstvu trgovina

Dragotin Hribar-ja v Celji.

* Zunanja naročila izvršujejo se točno. *

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih kamnov

priporoča svojo

veliko zalogo vsakovrstnih

grobnih spomenikov

iz raznih marmorjev in granitov.

Izvršuje

kompletne rodbinske rakve

in spomenike.

* Strugarnica marmorja *

z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje zastonj in franko!

„Slovarček“

jako pripravna knjiga, se nemščine, in

„Anglež“

se angleščine za potrebo naglo in brez učitelja priučiti, dobi se pri Jos. Paulin-u v Ljubljani Marijin trg št. 1, kakor tudi v mnogih knjigarnah. Plačilo naročilu v pisemnih znakah priložiti je najpripravnejše. (238) 5-4

(257) 3-2

Gostilna

ležeča ob glavni cesti, 10 minut od Celja oddaljena, je pod ugodnimi pogoji prodati, oziroma se da tudi v najem. — Več pove upravništvo tega lista.

Posestvo

z hišo, v kateri se nabaja gostilna, je radi preselitve pod ugodnimi pogoji takoj prodati. Več pove posestnik

Ivan Grilec

gostilničar

(261) 3-2

v Majland-u (Majland) p. Zidanmost.

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot zauni mož in osredovalec

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pisemne ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

Vožnje karte in tovorni listi

(160) 42

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v

Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske

vlade. Pojasnila daje radovoljno

koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marje Terezije cesta št. 4, (prilije na levo).

„Svoji k svojim!“

C. i. kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in

kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb
nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevij in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronospora-škropilnice, slednje po 11 gld. komad franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke. Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.